

Sygn. akt III AUa 280/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Marcjanna Górską (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Bogdan Świerk
Protokolant: st.sekr.sądowy Urszula Goluch-Nikanowicz	

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2013 r. w Lublinie

sprawy J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o ustalenie prawa do emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy J. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 23 stycznia 2013 r. sygn. akt IV U 1399/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 280/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 sierpnia 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił wnioskodawcy J. P. przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, ponieważ na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udowodnił on 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył J. P. podnosząc, iż spełnia wymogi niezbędne do przyznania mu prawa do emerytury ponieważ pracował w szczególnych warunkach ponad 15 lat na stanowiskach: monter instalacji wodno - kanalizacyjnych i gazowych, monter instalacji sanitarnych oraz monter centralnego ogrzewania.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie wskazując, iż wnioskodawca nie udowodnił okresu 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach uprawniającego do niższego wieku emerytalnego,

gdyż nie przedłożył świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Udowodniony przez wnioskodawcę okres pracy w szczególnych warunkach wynosi 2 lata, 8 miesięcy i 22 dni

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2013 roku Sąd Okręgowy w Zamościu oddalił odwołanie.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że wnioskodawca J. P., urodzony (...) w dniu 1 sierpnia 2012 roku złożył wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury

w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Pracę w szczególnych warunkach wnioskodawca wykonywał będąc zatrudnionym w Zakładzie (...) w B. na stanowisku palacza c.o. w okresach od 21 października 1991 roku do 12 maja 1992 roku, od 5 października 1992 roku do 12 maja 1993 roku, od 1 października 1993 roku do 31 października 1993 roku, od 2 listopada 1993 roku do 31 marca 1994 roku na stanowisku maszynisty urządzeń ciepłowniczych, od 11 października 1994 roku do 30 kwietnia 1995 roku oraz od 9 października 1995 roku do 30 kwietnia 1996 roku na stanowisku palacza w ciepłowni - łącznie w wymiarze 2 lat 8 miesięcy i 22 dni.

We wcześniejszym okresie, t.j. w latach 1966 - 1969 J. P. uczęszczał do przyzakładowej szkoły zawodowej na kierunku montera instalacji sanitarnych. W ramach nauki zawodu odbywanej w (...) Przedsiębiorstwie (...) w L. od dnia 1 września 1966 roku wykonywał najgorsze roboty na budowach, tj. kuł otwory i kanały na instalacje, wykonywał prace porządkowe i inne.

Po ukończeniu szkoły wnioskodawca został zatrudniony na okres próbny od 19 czerwca 1969 roku jako monter wewnętrznych instalacji sanitarnych i gazowych, pracę w tym charakterze wykonywał do dnia 9 listopada 1974 roku. W tym samym charakterze wnioskodawca pracował od 23 maja 1975 roku do 23 kwietnia 1981 roku na stanowisku montera centralnego ogrzewania. Skarżący jako monter instalacji centralnego ogrzewania wykonywał prace wewnątrz budynków. Zajmował się wykonywaniem centralnego ogrzewania w budynkach mieszkalnych, blokach i innych obiektach. Wykonywał całość instalacji grzewczej, wyprowadzał piony, za pomocą kluczy skręcał podzespoły (żeliwne żeberka grzejników) i montował grzejniki, w razie potrzeby zajmował się białym montażem (sedesy, umywalki). Zdarzało się, że wnioskodawca brał udział w robieniu wykopów na potrzeby wykonania kanalizacji lub c.o..

W okresie od 20 listopada 1974 roku do 17 maja 1975 roku wnioskodawca pracował w Zakładach (...) w B. na stanowisku hydraulika. Do jego obowiązków należało dbanie o prawidłowe działanie sanitariatów oraz kontrolowanie wysokości ciśnienia w instalacjach. Skarżący zajmował się głównie naprawą i wymianą kranów, umywarek, sedesów i bidetów.

Następnie w okresie od 5 maja 1981 roku do 31 stycznia 1991 roku wnioskodawca pracował w Spółdzielni Mieszkaniowej (...) na stanowisku konserwatora - hydraulika. Do obowiązków wnioskodawcy należało usuwanie usterek w instalacji hydraulicznej i montaż biały, tj. wymiana kranów, muszli sedesowych, umywarek, przepychanie zatkanej instalacji, wymiana grzejników z blaszanych na żeliwne. Zdarzało się, że raz w tygodniu skarżący naprawiał pęknięte rury doprowadzające wodę do bloków, dwa razy brał udział w remoncie kotłów, usuwał awarie w mieszkaniach, usuwanie awarii kanalizacji polegało na przepchaniu rur. W sezonie grzewczym trwającym od 5 października 1989 roku do 30 kwietnia 1990 roku pracował jako pomocnik palacza. Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) będąca pracodawcą wnioskodawcy odmówiła mu wydania zaświadczenia potwierdzającego fakt wykonywania pracy w szczególnych warunkach na stanowisku konserwatora - hydraulika.

W kolejnym okresie 20 kwietnia 1998 roku do 8 września 1998 roku pracował

w Zespole Szkół (...) w B. na stanowisku palacza c.o. - dozorca. Do obowiązków wnioskodawcy jako dozorca należało zbieranie kluczy od sprzątarek oraz zamykanie i otwieranie obiektu.

Sąd podkreślił, iż przedstawiony stan faktyczny ustalony został na podstawie zeznań wnioskodawcy J. P. w zakresie ustalonego stanu faktycznego oraz świadków: C. G., J. O. i E. T., którym dał wiarę, gdyż były one logiczne i spójne.

Według Sądu pierwszej instancji, niewiarygodne są zeznania wnioskodawcy, że w spornych okresach zatrudnienia pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach, gdyż zeznania w tym zakresie są sprzeczne z dowodami z dokumentów zawartymi w aktach osobowych wnioskodawcy oraz zeznaniami świadków C. G. i J. O.. Na wiarę, według Sądu, zasługują natomiast zeznania wnioskodawcy w części dotyczącej ustalenia, że pracował on w szczególnych warunkach jako palacz w okresie od 5 października 1989 roku do 30 kwietnia 1990 roku.

Sąd pierwszej instancji zauważył, że wnioskodawca pierwotnie nie podał faktu, iż w (...) Przedsiębiorstwie (...) w L. pracował w charakterze pracownika młodocianego przy różnych pracach fizycznych lecz utrzymywał, że wykonywał prace przy budowie wodociągów i kanalizacji w wykopach, nie podał też, że zajmował się montażem białym pracując jako monter instalacji centralnego ogrzewania wewnątrz budynków. Zapytany przez Sąd o tę okoliczność ostatecznie przyznał, że faktycznie pracował jako uczeń zawodu jednak nie powiedział o tym fakcie wcześniej, bo nie wiedział czy to jest potrzebne. Okoliczność ta podważa wiarygodność jego zeznań i wskazuje, iż zeznania te ukierunkowane były na uzyskanie świadczenia w obniżonym wieku emerytalnym.

Nadto, Sąd Okręgowy podkreślił, że z dokumentów wytworzonych przez jego pracodawcę a zawartych w aktach osobowych wnioskodawcy jednoznacznie wynika, iż wnioskodawca pracował na stanowiskach nie uznawanych za pracę w szczególnych warunkach. Nadto świadkowie C. G. i J. O. jednoznacznie zeznali, że skarżący pracował w brygadzie, która zakładała centralne ogrzewanie wewnątrz budynków, zajmowała się skręcaniem żeberek grzejników, ich montażem oraz montażem białym. Zeznania świadków zgodne są z odwodami z dokumentów zgromadzonymi w aktach osobowych wnioskodawcy.

W efekcie Sąd Okręgowy cytując treść art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu (...) (tekst jednolity: Dz.U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz przepis § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43) podniósł, że nabycie prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym uprawnia jedynie wykonywanie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy – pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu powołanych wyżej przepisów. Stanowiska pracy na których w okresach od 1 września 1966 roku do 18 czerwca 1969 roku, od 19 czerwca 1969 roku do 9 listopada 1974 roku, od 23 maja 1975 roku do 23 kwietnia 1981 roku, od 20 listopada 1974 roku do 17 maja 1975 roku, od 5 maja 1981 roku do 4 października 1989 roku, od 1 maja 1990 roku do 31 stycznia 1991 roku i od 20 kwietnia 1998 roku do 8 września 1998 roku pracował wnioskodawca J. P., bliżej opisane wyżej, tj. przy wykonywaniu różnych prac na budowach w trakcie nauki zawodu oraz na stanowiskach monter centralnego ogrzewania wewnątrz budynku, hydraulika wykonującego również montaż biały, hydraulika-konserwatora oraz na stanowisku palacza - dozorczy nie są w rozumieniu cyt. rozporządzenia oraz w rozumieniu zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku (Dz. Urz. MB i PMB Nr 3 poz.6), zarządzenia Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. (Dz. Urz. Nr 4), zarządzenia Nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Mieszkaniowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983 r. (Dz. Urz. Nr 2, poz.3) - zaliczane do stanowisk na których wykonywana jest praca w szczególnych warunkach. Powołane akty prawne zaliczają jedynie do prac wykonywanych w warunkach szczególnych roboty wodnokanalizacyjne oraz budowę rurociągów w głębokich wykopach na stanowisku monter instalacji sanitarnych i grzewczych (dział V poz.1), na którym to stanowisku wnioskodawca, jak sam przyznał, pracował sporadycznie w trakcie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w L. oraz prace nieautomatyzowane palaczy (dział XIV poz.1) wykonywane w pełnym wymiarze czasu pracy (§ 2 cyt. rozporządzenia) a nie prace palaczy - dozorców. Nadto Zarząd Centralny Związku (...) w załączniku nr 1 do uchwały Nr 184 z dnia 20 maja 1983 r. (informatory i komunikaty CZSBM Nr 7) w dziale V dotyczącym budownictwa w ogóle nie wymienił stanowisk pracy na których miałyby być wykonywana praca w głębokich wykopach przy robotach wodnokanalizacyjnych oraz budowie rurociągów w podległych i nadzorowanych zakładach pracy.

Dodatkowo Sąd Okręgowy podniósł, że wbrew pierwotnemu stanowisku wnioskodawcy zawartemu w odwołaniu odnośnie wykonywania pracy w warunkach szczególnych na stanowisku monterów urządzeń i instalacji wodno-kanalizacyjnych w głębokich wykopach w (...) Przedsiębiorstwie (...) w L. skarżący ostatecznie sam przyznał, że jako uczeń w trakcie nauki zawodu wykonywał różne prace fizyczne a następnie pracował przy montażu instalacji grzewczych wewnątrz budynków.

W ocenie Sądu wnioskodawca udowodnił, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w szczególnych warunkach w okresie od 5 października 1989 roku do 30 kwietnia 1990 roku (5 miesięcy 25 dni) wymienioną w wykazie A dział XIV pkt 1 (prace nie zautomatyzowane palaczy) cyt. rozporządzenia, na stanowisku przewidzianym w załączniku nr 1 do uchwały Nr 184 z dnia 20 maja 1983 r. Zarządu Centralnego Związku (...) (informer i komunikaty CZSBM Nr 7) (dział XIV poz.1 pkt 3) - łącznie z bezspornymi okresami zatrudnienia przez okres nie przekraczający wymaganych 15 lat, a jedynie 23 lata 2 miesiące i 17 dni (wskazanie „23” lat stanowi oczywistą omyłkę pisarską, albowiem winno być „3 lata”).

Mając na uwadze powyższe i powołane przepisy prawa, Sąd na mocy art. 477¹⁴§ 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od tego wyroku złożył wnioskodawca J. P.. Zaskarżając wyrok w całości wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W uzasadnieniu apelacji skarżący zauważył, że niezależnie od treści wydanych mu świadectw pracy, przez okres przekraczający 15 lat jego podstawowym i głównym zajęciem były prace polegające na montażu rur w wykopach, spawaniu i wycinaniu gazowym oraz paleniu w przemysłowych kotłach wodnych. Mianowicie zajmując stanowisko monterów wykonywał pracę polegającą na montowaniu instalacji sanitarnych i c.o. w wykopach i przyłączeniach budynków. Z kolei jako palacz palił w wielkich kotłach wodnych kotłowni zasilających w energię ciepłą całe budynki. W czasie przedmiotowego zatrudnienia otrzymywał dodatek za pracę w warunkach szkodliwych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje;

Apelacja jest całkowicie bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu. Sąd Okręgowy przeprowadził wystarczające postępowanie dowodowe, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i wydał trafne odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Apelacyjny ustalenia te podziela i przyjmuje za własne, co powoduje, że nie zachodzi potrzeba ich szczegółowego powtarzania (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97 - OSNAP z 1998 nr 3, poz. 104 i z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98 (OSNAP z 1998 nr 24, poz. 776).

Przedmiotem sporu w rozpoznawanej sprawie było prawo J. P. do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Stosownie do treści tego przepisu cytowanego przez Sąd Okręgowy, jedną z przesłanek koniecznych dla nabycia prawa do emerytury jest posiadanie na dzień 1 stycznia 1999 roku (wejścia w życie wymienionej wyżej ustawy) wymaganego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, ustalanego na zasadach dotychczasowych, wynoszącego, co najmniej 15 lat. W rezultacie, co prawidłowo przyjął Sąd pierwszej instancji, zastosowanie znajdują przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43).

Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Stosownie zaś do unormowania zawartego w § 4 ust. 1 tego rozporządzenia, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące

warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Z treści przywołanych przepisów wynika zatem, że pracą w szczególnych warunkach jest praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2012 roku, III UK 92/11 - LEX nr 1215158).

W rozpoznawanym stanie faktycznym poza sporem pozostawała kwestia wykonywania przez wnioskodawcę pracy w szczególnych warunkach na stanowisku palacza c.o. w sezonach grzewczych w latach 1991 – 1996 w czasie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w Z. oraz w (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B., w łącznym rozmiarze 2 lat, 8 miesięcy i 22 dni. Odnośnie przedmiotowego zatrudnienia wnioskodawca przedstawił świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach (k. 25 i 24 a.r.).

Kwestią sporną natomiast pozostawał charakter pracy wnioskodawcy w czasie zatrudnienia: 1) w (...) Przedsiębiorstwie (...) w L. w okresach od 1 września 1966 roku do 9 listopada 1974 roku i od 23 maja 1975 roku do 23 kwietnia 1981 roku, 2) w Zakładach (...) w B. od 20 listopada 1974 roku do 17 maja 1975 roku oraz 3) w Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. od 5 maja 1981 roku do 31 stycznia 1991 roku.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, analiza materiału dowodowego sprawy, wbrew wywodom apelacji, nie pozwala zakwestionować ustaleń Sądu pierwszej instancji, który stwierdził, że brak jest podstaw do uznania, że we wskazanych okresach (poza okresem zatrudnienia w Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w sezonie grzewczym od 5 października 1989 roku do 30 kwietnia 1990 roku), wnioskodawca wykonywał prace w szczególnych warunkach.

Jeśli chodzi o zatrudnienie w (...) Przedsiębiorstwie (...), to niesporne jest, że w obu wskazanych wyżej okresach wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku montera urządzeń i instalacji wodno-kanalizacyjnych oraz gazowych, przy czym w okresie od 1 września 1966 roku do 21 czerwca 1969 roku uczęszczał do (...) Szkoły Budowlanej dla Pracujących L. Zjednoczenia Budowlanego w ramach zawartej z (...) Przedsiębiorstwem (...) umowy w celu nauki zawodu (umowa i świadectwo ukończenia szkoły w aktach osobowych załączonych do akt sprawy).

Odnosząc się do okresu zatrudnienia w ramach nauki zawodu stwierdzić należy, że okres ten nie był pracą w szczególnych warunkach w rozumieniu cytowanych wyżej przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Sąd Apelacyjny podziela w pełni wyrażony w omawianej materii pogląd Sądu Najwyższego, że okres nauki zawodu odbywanej przed dniem 1 stycznia 1975 roku w ramach umowy zawartej na podstawie przepisów ustawy z dnia 2 lipca 1958 roku o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. Nr 45, poz. 226) był w rozumieniu prawa ubezpieczeń społecznych okresem zatrudnienia w ramach stosunku pracy. Nie jest to jednak wystarczające do uznania tych okresów za okresy wykonywania pracy w szczególnych warunkach w myśl § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) (wyrok z dnia 22 sierpnia 2012 roku, I UK 130/12 –LEX nr 1265553).

Także, wbrew wywodom apelacji, Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że w pozostałych okresach zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w L. wnioskodawca nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach, aczkolwiek nie jest prawidłowe odwołanie się przez Sąd pierwszej instancji wyłącznie do zarządzeń resortowych. Jak bowiem wyżej podniesiono, za pracą w szczególnych warunkach może być uznana tylko praca wymieniona w wykazie A będącym załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, co w stanie faktycznym sprawy, oznacza pracę wymienioną w dziale V tego wykazu dotyczącym budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych, poz. 1, t.j. pracę obejmującą roboty wodnokanalizacyjne oraz budowę rurociągów w głębokich wykopach.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, jak prawidłowo uznał Sąd Okręgowy, nie pozwalał na ustalenie, że wnioskodawca tego rodzaju prace wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Jak sam zeznał, pracował na stanowisku montera centralnego ogrzewania, wykonując całość instalacji grzewczej. Mianowicie wyprowadzał piony, skręcał podzespoły, grzejniki. Zeznania wnioskodawcy w tym zakresie korespondują z zeznaniami świadków: C. G. i J. O., którzy zeznali, że wnioskodawca pracował przede wszystkim przy zakładaniu wewnętrznej instalacji centralnego ogrzewania w budynkach mieszkalnych, a jak zachodziła potrzeba wnioskodawca robił biały montaż. Zdarzało się, że brał udział w robieniu wykopów na potrzeby wykonania kanalizacji lub c.o..

Zawarte zatem w uzasadnieniu apelacji twierdzenia skarżącego, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace polegające na montażu rur w wykopach, spawaniu i wycinaniu gazowym, pozostają w oczywistej sprzeczności z materiałem dowodowym sprawy i w swej istocie stanowią próbę dopasowania stanu faktycznego do wymogów prawa.

Jeśli chodzi o zatrudnienie w Zakładach (...) w B. to niewątpliwym jest, że wnioskodawca wykonywał pracę hydraulika. Fakt ten przyznany przez wnioskodawcę znajduje także potwierdzenie w dokumentacji znajdującej się w jego aktach osobowych. Nie jest to praca wymieniona w wykazie A, a tym samym nie mogła być uznana za pracę w szczególnych warunkach.

Pracą w szczególnych warunkach nie była także praca wykonywana przez J. P. w czasie jego zatrudnienia w Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B.” poza okresem od 5 października 1989 roku do 30 kwietnia 1990 roku, kiedy to pracował na stanowisku palacza c.o..

Jak wynika bowiem z zeznań wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony, które korespondują z treścią wydanego mu przez Spółdzielnię świadectwa pracy, w Spółdzielni był zatrudniony na stanowisku konserwatora-hydraulika. Pracując na tym stanowisku usuwał wszelkie usterki w instalacji hydraulicznej w mieszkaniach spółdzielni. Wymieniał krany, muszle sedesowe, umywalki. Zdarzało się, że raz w tygodniu naprawiał pęknięte rury doprowadzające wodę do bloków, brał udział w remontach kotłów. Zasadnie zatem Sąd pierwszej instancji dokonując oceny charakteru przedmiotowego zatrudnienia nie uznał, iż była to praca w szczególnych warunkach. Trafnie także Sąd ten zwrócił uwagę, że wydania świadectwa pracy w szczególnych warunkach odmówił wnioskodawcy także jego pracodawca odpowiadając na złożoną prośbę.

Dodatkowo wskazać należy, iż sama uciążliwość wykonywanej pracy, na którą powoływał się wnioskodawca w piśmie z dnia 11 kwietnia 2011 roku skierowanym do Spółdzielni Mieszkaniowej (pismo w aktach osobowych) nie oznacza, że wykonywana praca była pracą w szczególnych warunkach we wskazanym wyżej rozumieniu. Praca taka musi być bowiem wymieniona w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 4 ze zm.) oraz musi być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Tym wymogom praca wnioskodawcy, poza podanym wyżej okresem zatrudnienia (od 5 października 1989 roku do 30 kwietnia 1990 roku) nie odpowiada.

Podnoszone zaś w apelacji uwagi dotyczące braku ustaleń w zakresie wypłacanego wnioskodawcy w spornych okresach wynagrodzenia oraz sugestie, że wnioskodawcy wypłacano wynagrodzenie za spawanie i wycinanie oraz za roboty wodnokanalizacyjne, nie podważają ustaleń Sądu Okręgowego znajdujących pełne uzasadnienie w materiale dowodowym sprawy, w tym w znacznej mierze w zeznaniach wnioskodawcy.

Decydujące znaczenie ma bowiem rodzaj faktycznie wykonywanej pracy, a ten nie budzi jakichkolwiek wątpliwości.

Mając te wszystkie względy na uwadze i z mocy art. 385 k.p.c Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.